

První Vánoce bez manžela

Když zemřel manžel, nebylo mi ještě ani třicet a měla jsem dvě malé děti. A beznaděj... Kromě jedné kamarádky jsem neměla nikoho, kdo by mi pomohl. Rodiče byli rozvedení a žili s novými rodinami. Dávali mi najevo, že o tom, abych k nim přijela, navíc se dvěma malými vnuky, nestojí ani jeden z nich.

Kéž by to byl jen sen

Seděla jsem doma a četla dětem pohádky. Pamatuji se, že tehdy zrovna Birlibána. Tu krásnou knížku o chlapečkovi, který ve svém snu putuje pohádkovou zemí a snaží se něco zachránit.

„Probudím se - Probudím se, probudím se.“

Tak jsem si to říkala a věřila jsem, že je to nyní všechno jenom sen. Doufala jsem, že se otevrou dveře a vejde můj báječný manžel a přinese plno dárků. Já se probudím a manžel bude stát u mé postele a usmívat se a děti budou ve svých postýlkách také už vzhůru a výskat a mávat na nás... Neprobouzela jsem se.

Oba jsme se na tyto Vánoce už těšili a připravovali jsme se, jak je uděláme pro naše děti nezapomenutelné...

„Maminko, proč pláčeš, vždyť tatínek přijde,“ těšilo mě dítě.

Děti nechápou smrt.

Nesmiřují se s ní.

Věří.

Možná právě tohle je na dětství největší dar.

A tak jsem oslavila Vánoce sama, bez dědečků a babiček, jenom s dětmi a snažila jsem se, abych před dětmi neplakala. Když už jsem nemohla slzy udržet, tak jsem odběhla do koupelny, pak si zase upravila make-up a vrátila se s úsměvem k nim... A napadlo mě, že kdyby tam nesešli ti malí trpaslíčkové, asi bych nešla do pokoje, šla bych na balkon a přese všechnu svou bývalou statečnost a – jak jsem si myslela – pevnou víru bych uvažovala, jestli neskočit z okna... Děkovala jsem ale, že mi byly dány tyhle děti, jako kouzelné ruce osudu, které mě drží na tomto světě.

Když jsem děti uložila, šla jsem spát.

Zaspat ten čas – zaspat samotu.

A tehdy jsem měla sen.

Kratičký...

Ve snu ke mně přišel manžel. Byl to jenom kratičký okamžik setkání, chvílička a řekl mi ve snu jenom jednu větu. Stál přede mnou, jako vždy vlídný, laskavý – usmíval se.

Řekl: „Miluju tě a moc ti děkuju, že to takhle zvládáš...“ Když jsem se probudila, děti si hrály na podlaze s dárky, tiše, aby mě neprobudily. Zaspala jsem. Taky aby ne, když jsem měla schůzku s manželem.

A tak žiju dál...

*Se svolením zpracováno podle knihy Eduarda Martina Ježíšek pro mě,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství, redakčně upraveno, www.vira.cz*
